

Viktor Burcev
IBLIO VEIDRODIS
(Mokslinis) fantastinis romanas

Gerai žinoma, kaip nacistinė Vokietija skubėjo pasigaminti stebuklingą ginklą, atominę bombą, kad galėtų laimėti Antrąjį Pasaulinį karą. Kur kas mažiau žinomas ypač slaptas dokumentas, perduotas pačiam Adolfui Hitleriui į rankas - žymaus archeologo prof. Zamkės užrašai apie jo surastą Iblio Veidroдій, paslaptinę islamo artefaktą, atsiradusį žmonijos sukūrimo priešaušryje. Pasak mitologijos žinovų, šis ginklas būtų milijonus kartų galingesnis už bet kokią atominę bombą. Tereikia išsiųsti Afrikon SS dalinį ir pargabenti Iblio Veidroдій į Berlyną...

“Jei būtų žinojęs, garsusis Indiana Džonsas būtų nagus nusigraužęs, kad nedalyvavo šioje ekspedicijoje.”

gazeta.ru

Iš rusų kalbos vertė JONAS VABUOLAS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
267 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Виктор Бурцев - ЗЕРКАЛО ИБЛИСА
Москва, Армада, 2001

Copyright © by Viktor Burcev, 2001

Cover art copyright © by Mark Harrison, 1990

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2003

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

*Tarè Jis: "Išties esi iš tų,
kam atidėta iki paskirto laiko dienos".*

Koranas. Al-Chidžras. 38 (38)

PROLOGAS

Jie marširavo po pasaulį kaip po aikštę.

"Kairę, kairę!"

Jie išmesdavo dešinę ranką pirmyn ir į viršų, sveikindami Saulę.

"Heil!"

Jie nešė ant savęs šviesias saulėtas runas.

"Sieg!"

Jie paskandino priešininkus šių pačių kraujyje. Ir, nesigręžiodami į neapykanta ir bejėgystę springstantį priešą, marširavo toliau. Naujų sienų, naujų kraštų, naujų pasaulių ir netgi galbūt paskutinės jūros link...

Geležine banga jie nuvilnijo per Ukrainos stepes, kaip nuožmus vilkas praliuksėjo per Rusijos miškus, pašėlusiu uraganu praskuodė virš Azijos dykumų ir mitinio Leviatano, savo žudančiame glėbyje sugniaužė Amerikos kontinentą.

Jokia jēga visame pasaulyje neįstengė jiems sutrukdyti.

Žemė buvo tiktai apskritimas jų vėliavoje.

Apskritime buvo įbrėžta svastika...

Neegzistuojančioje vietoje, tarp smėlynų, akmenų ir oro, kuris nuo kaitros prarado savo skaidrumą, žmogus persibraukė ranka nugairintą tamsų veidą. Lyg nusivalydamas baisaus sapno likučius, lyg nusiplėšdamas prilipusio voratinklio draiskaną, lyg nusišluostydamas ašaras. Šis žmogus ilgai gyveno margajame pasaulyje ir regėjo daug tokių dalykų, kokių nepajėgus pamatyti paprastas mirtingasis. Ko gero, jo neturėjo kamuoti baimė. Veikiausiai ir troškimai privalėjo likti kažkur už nugaros. Tiek laiko gyvenantis žmogus pasidaro kitoks, nesuprantamas, kuriam svetimas ir gėris, ir blogis. Tampa kone Dievas.

Gali būti.

Tačiau Samadui nieko panašaus neatsitiko. Visiškai gali būti, jog dėl to kalta kilmė. O galbūt ir faktas, kad Samadas nešiojo ant rankos žiedą su ugnies akmeniu, atspindinčiu išoriškai nemato-

mą, vidinę liepsną, kuri šeiminkui neduoda ramybės.

Priešais Samadą stūksojo akmuo, didelis, sunkus akmuo. Uolos luitas, kurio viena pusė buvo glotni, nupoliruota iki blizgesio. Pusiau užneštas smėlio uolinis pagrindas, ant kurio kūpsojo akmuo, įlūžo, suskeldėjo po neįsivaizduojamu, iš matmenų neįmanomu atspėti svoriu. Iš šalies atrodė, jog akmuo čia nukrito iš kokio nors neįtikėtino aukščio, galbūt iš paties rojaus. Nukrito, sueižėjo, tačiau liko nesuardomai vientisas. Nuo to kryčio paliko tiktai aiženos po poliruotu paviršiumi. Rėžiai tamsios, neįžvelgiamos ir nieko neatspindinčios erdvės. Samadui atrodė, jog šie rėžiai-aiženos bandė išsiveržti iš akmens... Tačiau taip ir neįstengė įveikti jo sienų neliečiamumo.

Dabar akmuo atspindėjo pasaulį. Visą Pasaulį. Didžiulį, keistą ir permainingą.

Užteko atidžiai ir įdėmiai į jį pasižiūrėti, kad išvystum...

Ką išvystum?

Ateitį? Praeitį? Tai, kas neegzistuoja, ar tai, kas

gali egzistuoti?

O gal čia paprasčiausias atspindys? Atspindys veidrodyje?

Kas vyksta ten, anapus veidrodinio paviršiaus? Ką jis atspindi?

Pasaulį. Pasaulį, esantį žvelgiančiojo į milžiniško veidrodžio bedugnę viduje...

Samadas vėl pasitrynė skruostus (nepaisant alinančios kaitros, jam vis atrodė, kad veidas stingsta tarsi nuo stipraus šalčio, koks spusteli naktį dykumoje), paskutinį kartą pažvelgė į akmenį - šviesūs poliruoto paviršiaus rėžiai abejingai atspindėjo jo veidą. Minutė tylos... Ir ilgai gyvenęs žmogus užšoko ant žirgo, idant po akimirkos pranyktų smėlio sūkuryje.

1

Jie rezgė gudrybę ir Mes rezgėme gudrybę, o jie nė nežinojo. Taip pat, kaip ir Mes.

**Apokrifas. Penkių Veidrodžių
Knyga. 21 (20)**

Ant silpnų bangelių besisupantis tamsiai žalias

vandens lėktuvas "Bizerta" priminė įprastą kategoriją, kuriam beprotis konstruktorius pritaikė sparnus-etažerę ir tarp jų gremėzdiškai kybančius tris variklius. Frisneriui teko skristi ne kartą ir ne du, bet paprastai tai būdavo normalūs transportiniai, dažniausiai gerieji senukai Ju-52. Netgi torpedinis "Heinkelis", kuriuo Frisneris praėjusiais metais skrido iš Stavangerio, pasižiūrėjus atrodė patikimesnis...

Sprendžiant iš visko, tokius pat jausmus kaip Frisneris išgyveno ir Kaunicas. Jis švystelėjo už borto nuorūką ir puse balso paklausė:

- Kas tai per šlamštas, pone kapitone?
- Prancūziškas hidroplanas, - atsakė Frisneris. - Trofėjus. Juo skraidė višistai(1), bet paskui nusprendėme, kad jis mums reikalingesnis. Jūrų žvalgas.

- Ar jis tikrai skrenda?
- Sako... Tikiuosi, juo nusigausime iki Tripolio.
- Ar jie negalėjo pasiųsti normalaus "Vikingo"? - vis nenustygo Kaunicas. - Ši pėdarišė subyrės per vidurį kelio.

- Na, žinoma, "Vikingą" tau duok, - sukikeno Maksas Bogeris. - Ir dešimties naikintuvų eskortą, o Tripolyje dar kad asmeniškai pasitiktų patsai Romelis(2) su visu štabu. O, mūsų kuklusis Emilis!

- Užsičiaupk, Maksai. Tau irgi teks juo skristi, - atkirto Kaunicas, tačiau Bogerio, regis, neišgąsdino. Vyrukas patraukė pečiais:

- Asmeniškai aš planuoju nulįsti į patį nuošaliausią šio lėktuvo kampelį ir gerokai numigti iki pačios Afrikos. Ir tau patariu.

- Žiūrėk, kad neatsibustum su papildoma skylute užpakalyje, kurią tau pragrėš anglų naikintuvai, - burbtelėjo Kaunicas.

Jūreiviai irklavo spėriai, ir po keleto minučių valtis buka nosimi bedėsi į "Bizertos" plūdumą. Mėnulio šviesa išryškino iš kabinos žvelgiantį pilotą, kuris draugiškai pamojavo ranka.

Į tamsų hidroplano vidų jie sulipo be nuotykių, pertempė maišus. Maksas garsiai patraukė nosimi orą ir paklausė:

- Ar seniai vėdinote? Man atrodo, dvokia varlė-

mis.

- Dvokia Heinrichu, uodegos šauliu, - nusišypsojo pilotas. - Jis pietums sukirto pernelyg daug pupelių... Atleiskite, pone kapitone. Taisykitės.

- Dėkoju, - linktelėjo Frisneris. Jie įsikūrė kaip įmanydami patogiau tamsaus fiuzeliažo cigare, be jokių įprastų senuko "Junkerio" patogumų. Frisneris pažvairakiavo į savo trečiąją palydovą, ligi šiol neištarusį nė žodžio. Liesas, išsišovusiais žandikauliais, dabar jis striukės skvernu šluostė akinius, juokingus stiklo apvalainukus vieliniais rėmeliais tartum iš seno nebylaus filmo apie išsiplaškėlį mokslininką. Taip, jis ir yra išsiplaškėlis mokslininkas, Julijus Zamkė, archeologas ir antropologas, archeologo ir antropologo sūnus. Prieš vykdamas į Belzeną, Frisneris įdėmiai perskaitė jo asmens bylą. Ką gi, manysime, jog pusantrų metų koncentracijos stovyklos išmušė iš jo visas negeras mintis, jeigu tokių turėjo. Tikriausiai gera be raudono trikampio ant krūtinės.

- Jūs, Julijau, kaip nulietas reichsfiureris, ar kada nors tai girdėjote?

Akiniuotas mokslininkas iš tiesų kiek panėšėjo į

Himlerį, bet zaunyti apie tai štai šitaip, girdint pilotams, nederėjo. Frisneris stuktelėjo alkūne Maksui į šoną, ir šis akimirksniu nutilo. Zamkė nieko neatsakė, tik sutrikęs sumirksėjo ir pažvelgė į Frisnerį. Tasai susiraukė - atseit nekreipkite dėmesio - ir nusišypsojo.

Kapitono akivaizdoje šėliojantys ir vienas iš kito besišaipantys puskarininkiai. Ganėtina normalus vaizdas fronte, bet čia, Kretoje, prie tokio, ko geror, nėra įpratę. Juolab kad pilotų, be jokios abejonės, neinformavo nei apie Frisnerio grupės misiją, nei apie tikruosius jų laipsnius.

- Kylame, - pratarė pilotas. Kažkur virš galvos sustaugė ir sudardėjo varikliai, gerokai sudrebėjo grindys.

- Kada būsime Tripolyje? - išrėkė Kaunicas. Pilotas pakratė galvą:

- Nespėliok, drauguži. O jeigu užskris anglai ir surengs mums fejerverką? Dabar užgesinsiu šviesą, o tu nusnūsk. Afrikoje pažadinsiu.

- Koks jo greitis? - neatstojo Kaunicas.

- Kokie trys šimtai kilometrų per valandą. Labai

neskubrus pauštukas, - pasakė pilotas ir nusisuko. Grindys sudrebėjo dar smarkiau, ir "Bizerta" ėmė kilti.

Bogeris įvykdė savo ketinimus ir, pritaikęs po galva kažkokį maišą bei užsimetęs antklodę, bematant užsnūdo. O štai mokslininkas nemiegojo. Jis nerimastingai žvalgėsi, kairės rankos pirštai sukiniėjo ant krūtinės sągą.

- Anksčiau neteko skraidyti? - šūktelėjo Frisneris. Prakeikti varikliai urzgė virš pat galvos.

- Ne, - atsiliepė Zamkė.

- Ką gi, kada nors reikia pradėti! Čia ne taip jau ir toli, nesijaudinkite!

- O ką jis pasakė apie anglų lėktuvus? - mokslininkas parodė pilotų kabinos pusėn.

- Manau, jų nesutiksime. Mūsų lėtaeigė etažerė jiems nereikalinga. Norite šiek tiek išgerti? - Frisneris paplekšnojo per pritvirtintą prie diržo gertuvę medžiaginiame apvalkale.

- Taip, ačiū!

Julijus Zamkė paėmė iš kapitono gertuvę, rūpestingai atsuko kamštį, kuris pakibo ant grandi-

nėlės, ir gurkštelėjo.

O juk dar prieš savaitę viskas buvo visiškai kitaip...

2

*Nekalbėkite apie tuos, kuriuos nužudo
Alacho kelyje:*

“Mirę!” Ne, gyvi! Bet jūs nejučiate.

Koranas. Karvė. 149 (154)

Kai esi kviečiamas pas lagerio komendantą, neverta laukti nieko gero. Nors Julijus jau seniai nesitikėjo iš gyvenimo nieko gero nuo pat tos dienos, kai jį išvilko iš kabineto, nustumdami ant grindų rietuvę senovinių knygų ir išlaistydami arbatą. Ligi šiol priešais Julijaus akis stovėjo automatiniuko auliniu sutryptas sumuštinis, kurį jam sutepė Etelė... Kaip banalu: auliniu sutryptas sumuštinis. Plonytė riekelė baltos duonos, sutepta margarinu ir minkštu sūriu. Ne, tikriausiai nepernelyg banalu - pavyzdžiui, sutrypta gėlė atrodytų kur kas banaliau.

Kai jį užplūsdavo tokios mintys, Julijus įtarė, jog

kraustosi iš proto. Bet kuo šios mintys blogesnės už mintis apie valgį, šilumą, apie ramų ilgą miegą?

Vieną gražų, o teisingiau pasakius siaubingą, rytą visa tai privalėjo baigtis. Kaip būtent, Julijus dar nenusprendė. Galbūt puolimu prie vielos užtvarų, nelygiagrečiomis linijomis išraižusių erdvę už lagerio teritorijos. O gal antausiu vienam iš prižiūrėtojų, storajam Zamanui, pravarde Vėdaras. Arba perrėžtomis venomis nežinia kaip po gultais užsilikusio butelio šuke...

Gali būti, kad dabar viskas ir užsibaigs. Taip netgi įdomiau - jau visiškai nenuspėjamai. Ir tegu... Julijus nebuvo herojus. Nebuvo netgi į ryškesnius poelgius linkęs žmogus... Jau per antrąją kvotą gestape jis pasirašė viską, ką tiktai pakišo pasirašyti. Paskui save nusitempė tris profesorius, asistentą Kepkę, kuris kažkada papasakojo jam anekdotą apie Gebelsą...

Pastabos

- 1) Pagal Prancūzijos Viši miesto, kuriame 1940-1944 m. rezidavo prohitlerinio Viši režimo vyriausybė, pavadinimą.
- 2) Ervinas Romelis - generolas feldmaršalas, nuo 1941 m. vadovavo Afrikos korpusui. 1944 m. nusižudė kaip antihitlerinio sąmokslu dalyvis.
- 3) SS dalinių laipsnis, atitinkantis armijos jaunesniojo feldfebelio laipsnį.
- 4) Iblis - velnio vardas islame.
- 5) Oskaras Kokoška - austrų dailininkas ekspresionistas, nuo 1937 metų visi jo darbai išimti iš Vokietijos paveikslų galerijų, o kūryba paskelbta dekadentine.
- 6) *Brigadenfiureris - SS laipsnis, atitinkantis armijos generolo majoro laipsnį.
- 7) Iš įsakymo, kurį 1936 metais pasirašė Gėringas, kaip Prūsijos ministras pirmininkas.
- 8) 4A skyrius užsiėmė kova su nacizmo priešinkais.

- 9) Užsiėmė okupuotą teritoriją reikalais.
- 10) Jataganas - lenktas rytietiškas kardas.
- 11) musulmonų kulto tarnas, šaukiantis iš minareto tikinčiuosius maldai.
- 12) Šturmbanfiureris - SS laipsnis, atitinkantis armijos majoro laipsnį.
- 13) Alfredas Jodlis - generolas, nuo 1939 m. vermachto operatyvinio vadovavimo štabo viršininkas.
- 14) Lapinas - nuo "Dykumos lapino", pravardė, kuri Romeliui prigijo po sėkmingos Afrikos kampanijos pradžios.
- 15) Riedučiai (sleng.) - tarp vokiečių tankistų populiarus tanko pavadinimas. Pasak legendos, įvestas paties Romelio.
- 16) Klodas Očinlekas - generolas, nuo 1941 m. lapkričio Didžiosios Britanijos kariuomenės Artimuosiuose Rytuose vadas.
- 17) Rodolfas Gracianas - generolas, Italijos kariuomenės Kirenaikoje (Libijos sritis) vadas, kapituliuavęs 1941 m. vasary.
- 18) Oberšturmfüreris - SS laipsnis, atitinkantis

armijos jaunesniojo leitenanto laipsnį.

- 19) "Annenerbe" - vokiečių mokslinė draugija, buvusi tiesiogiai pavaldi Himleriui ir iš dalies vadovavusi visiems archeologiniams kasinėjimams.
- 20) Kurtas Študentas - generolas, nuo 1939 m. Vokietijos oro desantininkų armijos vadas.
- 21) Taip buvo pravardžiuojamas Hermanas Gėringas, gestapo šefas.
- 22) Albertas Špėras - ginkluotės ir karinės pramonės reicho ministras.
- 23) Šaitanas - musulmonų mitologijoje - piktoji dvasia, velnias, šėtonas.
- 24) Vilis Meseršmitas (1898-1978) - vokiečių lėktuvų konstruktorius, įmonininkas
- 25) Albertas Fegleris - "Geležinio tresto" vadovas, "Kaizerio Vilhelmo draugijos" pirmininkas.
- 26) Negusas - Etiopijoje iki 1974 m. valdovo (imperatoriaus) titulas, tą titulą turėjęs asmuo.
- 27) Luftwaffe (vok.) - karinės oro pajėgos.
- 28) Vokiečių fizikas, vienas kvantinės mechani-

kos kūrėjų.

- 29) Štirija - ist. sritis Austrijoje, Serbijoje, Kroatijoje ir Slovėnijoje.
- 30) Valhala - Sen. skandinavų mitologijoje - dievo Odino rūmai, mūšyje kritusių karių buveinė.
- 31) Fricas Bajerleinas - generolas leitenantas, 1942-aisiais Afrikos korpuso štabo viršininkas.
- 32) Pietras Badoljas (1871-1956) - Italijos maršalas, 1937-40 Gen. štabo viršininkas.
- 33) Tanhoizeris (vok. Tannhäuser) - XIII a. vokiečių minezingeris, dalyvavo 1228-1229 Kryžiaus kare, daug keliavo, sukūrė šokių dainų, minezingerių meilės dainų parodijų. Apie jo gyvenimą sukurta legendų, literatūros ir muzikos kūrinių, tarp jų - viena iš žymiausių R. Vagnerio operų "Tanhoizeris".
- 34) Korane - amžinai jaunos rojaus merginos.
- 35) Vilis Meseršmitas (1898-1978) - vokiečių lėktuvų konstruktorius, įmonininkas.